

Tancat per avaries

- Jornades Cooperar per fer Ciutat
- Antoni Yranzo
- Can Girona-MACOSA
- Poblenou, escenari literari

Editorial

ÍNDEX

EDITORIAL.....	3
Volem un altre món Necessitem una altra Europa	
EN PORTADA	4
Propostes per als barris del Poblenou 25 anys de Can Felipa Jornades Cooperar per fer Ciutat Procés participatiu sobre Pere IV La terrible injustícia de les persones refugiades Volem tornar al nostre Ateneu! Fira i dinar popular de Consum Ecològic i Responsable La Rambla	
MOBILITAT.....	10
Espai públic, aire públic	
ESPAI VIOLETA	11
Els treballs invisibles de les dones La cura de les persones	
GENT AMB VEU PRÒPIA.....	12
Antoni Yranzo	
PAISATGES HUMANS.....	14
Passatge de la Trinitat	
MEMÒRIA I PATRIMONI.....	16
Can Girona-MACOSA	
ENTITATS	18
Club de Feina del Poblenou	
VIDA DE BARRI.....	20
Poblenou, escenari literari	
ConnectHORT.....	22
PAS A NIVELL.....	23
El temps poblenoví	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
 elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
 Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
 Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)
 Assessoria jurídica..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin en cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes no més aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
 Adreça:
 Població: CP:
 Telèfon: @ mail:
 DNI:
 Quota anual: 17 € ☐ Quota de suport de € ☐
 Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
 IBAN:
 ENTITAT OFICINA CONTROL NUM COMP

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.91
 Abril-maig 2016

Edició:
 Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler

Col·laboradors: Núria Falcó, Marina Riera Rodoreda, Estrella Pineda, Esther Racionero, Silvia Casorrán, Patricia Pujante, África Ragel, Úrsula Soler, Pere Nieto, Patrick Kappert, Andreu Isern Gausí, Clàudia Sacrest

Coordinació: Gemma Canela

Fotografies: Salva Clarós, Joan Maria Soler
 Il·lustracions: Manel Puyal
 Portada foto: Salva Clarós
 Correcció: Josep Pascual
 Disseny gràfic/maquetació: Joan Maria Soler
 Impressió: Gràfiques Campàs
 Tirada: 3.000 exemplars
 Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
 comercial@elpoblenou@gmail.com
 Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'Editorial i tot allò que està signat com a Redacció.
 La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciant (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Volem un altre món Necessitem una altra Europa

Hi ha 60 milions de refugiats i desplaçats al món per la guerra i la persecució política. El 2014 ens colpien les imatges de subsaharians enfilats a les tanques de Ceuta i Melilla, mesos després van arribar els naufragis massius entre Llíbia i l'illa italiana de Lampedusa i ara són escenes de famílies senceres en barques inflables que fan el perillós trajecte entre Turquia i les illes gregues. Són les cares de la crisi de refugiats que té la Mediterrània com a epicentre.

Més d'un milió de persones van arribar el 2015 a Europa per aquest mar. Més de 3.700 van morir o desaparèixer pel camí. Aquest 2016 ja són més de 73.000 les que han arribat i més de 410 que han mort o desaparegut. Es desconeix què se n'ha fet de 10.000 infants i de les dones violades i/o en poder de traficants.

Europa es va formar com a ens polític després de la Segona Guerra Mundial per constituir un espai d'harmonia i progrés en què s'evitessin futures guerres, però la Unió Europea mitjançant l'OTAN ha estat present en guerres com les d'Iraq, Llíbia, Síria, Afganistan..., que han propiciat la creació de l'Estat Islàmic i han obligat a abandonar el seu país tantes i tantes persones, avui sol·licitants d'asil a les nostres fronteres.

La Unió Europea, que es va dotar d'una Carta dels Drets Fonamentals, que considera la dignitat humana, la llibertat, la democràcia, la igualtat, l'Estat de dret i el respecte dels drets humans –entre ells el dret d'asil–, ignora els

seus principis i en lloc de dedicar recursos a oferir refugi a les persones, els dedica a fer més altes les tanques, a posar-hi ganivetes i a subcontractar aquesta responsabilitat a l'Estat turc, que no té precisament un govern gaire democràtic, a canvi de 6 mil milions d'euros, visats i flexibilització de les seves condicions d'entrada a la UE.

Traslladar les persones refugiades i migrants a un estat tercer no posarà fi a la crisi humanitària; expulsar-les de territori comunitari, i prioritzar les operacions de control i seguretat en lloc de les de salvament a les aigües frontereres és fomentar l'efecte mort per evitar l'efecte crida.

Com a ciutadans tenim l'obligació de no desentendre'ns d'aquesta situació; els barris s'estan organitzant i, en un article d'aquesta revista, us informem de les accions que estem portant a terme al Poblenou.

L'Europa del capital que està empobrint la seva gent amb retallades dels drets socials, amb tants esforços conquerits, ens recorda la situació dels anys 30. Els partits d'ultradreta estan augmentant a Grècia, França, Alemanya..., creix la islamofòbia, torna novament l'antisemitisme i l'odi al diferent augmenta dia a dia.

La societat europea és culpable de la mort de les persones que demanen asil, de la mateixa manera que ho va ser la societat alemanya quan va permetre l'extermini de jueus, gitanos, republicans, comunistes, homosexuals i discapacitats durant la Segona Guerra Mundial. Quan la història repassi la crueltat d'aquesta etapa es tornarà a preguntar què se n'havia fet de la civilització.

Ens preguntem quants milers més de persones s'han d'apinyar a les nostres fronteres, quantes més s'han d'ofegar a les costes de la Mediterrània, quantes nenes i nens desapareguts més estan disposats a tolerar els nostres governants abans de prendre mesures reals contra aquesta catàstrofe.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

Propostes per als barris del Poblenou

Coincidint amb el procés participatiu que l'Ajuntament de Barcelona porta a terme per elaborar el Pla d'Actuació Municipal i de Districte (PAM-PAD), diverses entitats han consensuat un catàleg de propostes per a un pla d'actuació municipal als barris del Poblenou. Les propostes, en un total de 140, defineixen una visió àmplia de tots els barris del Poblenou, amb un projecte comú de desenvolupament social i urbà. El treball ha estat coordinat per la Comissió d'Equipaments del Poblenou, i consta d'una trentena de pàgines, a través de les quals es fa una diagnosi de l'estat actual i de les mancances i desequilibris que cal corregir. És més que un mer llistat o una suma de peticions de millora; és, en el seu

conjunt, un programa complet i ambiciós que assenyalava les principals línies d'actuació que hauria de guiar l'acció municipal al barri ens els propers quatre anys.

Les propostes s'agrupen en cinc grans àmbits: l'àmbit social, que comprèn l'educació, la cultura, el benestar, la sanitat i l'esport; l'àmbit associatiu i la participació ciutadana; l'àmbit econòmic, en què es destaquen les prioritats per a revitalitzar l'economia; l'àmbit dels sistemes urbans, que engloba urbanisme, habitatge, patrimoni històric, artístic i arquitectònic, i el verd urbà; i, finalment, l'àmbit de la mobilitat, que comprèn la vialitat, els transports públics, l'aparcament, els vianants i la bicicleta.

En la seva anàlisi, el document destaca com la crisi econòmica ha impactat els barris del Poblenou amb una paralització de la transformació urbanística, abandonó del patrimoni industrial, desprogramació d'equipaments i d'habitatge social; tot això, mentre l'atur i la precarietat laboral han empitjorat les condicions de vida, i han fet augmentar el nombre de famílies demandants de serveis socials i d'ajuda per fer front als lloguers i consums domèstics. La crisi ha deixat en el Poblenou paratges d'abandó i de decadència urbana, però destaca l'impacte sobre la geografia social i la convivència.

Redacció

25 anys de Can Felipa

Des de gener fins a maig al centre cívic, amb la coordinació del col·lectiu artístic Teatre de la Comunitat, s'està desenvolupant un projecte teatral, de memòria i de participació ciutadana. Fruit de la recerca feta en els tallers realitzats al centre cívic amb actors i actrius del barri, veïns, veïnes i entitats del Poblenou, ha de néixer l'esdeveniment Assemblea Catex-Felipa-Nosaltres, amb el qual volem celebrar amb tots vosaltres els 25 anys de Can Felipa. No us el perdeu!

Assemblea: Catex-Felipa-Nosaltres
07.05.2016, dissabte,
a les 18.30 h
Plaça Josep M. Huertas Claveria
Espectacle gratuït

Què passaria si reuníssim personatges que van viure als anys 30 del segle XX, amb els veïns i veïnes que avui viuen al barri i amb les entitats que treballen al Poblenou? Com seria el Centre Cívic Can Felipa si

totes aquestes persones s'unissin per a imaginar-ho? Vine a descobrir-ho a l'assemblea, que és també un recorregut per la història i una festa de celebració.

Un projecte de Teatre de la Comunitat. Escrit i dirigit per Lali Álvarez Garriga. Amb la presència de veïns, veïnes i entitats que han participat als tallers i amb la interpretació d'actors i actrius del barri.

CC Can Felipa

Jornades

Cooperar per fer Ciutat Pere IV, espai d'oportunitats

15-16-17 d'abril a Can Ricart

No hi faltis!

El subsòl del carrer Pere IV bull d'energia. Com ja sabeu, Pere IV és un carrer històric de la ciutat de 3'8 quilòmetres de longitud. En aquests moments es troba abandonat, amb un 40% dels locals tancats, amb un patrimoni industrial en perill, farcit de solars públics i privats en desús. Un indret que ni el 22@ ha estat capaç d'activar. En aquest marc, per sota les llambordes del carrer, està confluint un fort impuls ciutadà per tornar-li la vida. Des de fa dos anys, la Taula Eix Pere IV intenta vehicular multitud de projectes per donar forma a un model de barri i ciutat que parteixi de la gent. És hora que aquests projectes socials, cooperatius, artístics, aflorin i comencin a materialitzar-se. Aquestes jornades pretenen visibilitzar aquesta energia i empènyer-la perquè els projectes que volem, aviat siguin una realitat.

Pere IV és un projecte de barri i alhora de ciutat, és un banc de proves per experimentar una nova manera de fecundar el territori a partir de les necessitats i l'actitud proactiva de la ciutadania. Des d'un procés participatiu que ha engegat la Taula per apoderar el veïnat. Des de les entitats del Poblenou i els seus col·lectius artístics. Des de la reflexió i la pràctica acadèmica de significatius estaments universitaris que han posat la mirada en el que s'està coent aquí. I des de les creixents iniciatives cooperativistes de l'anomenada economia social i solidària. Des de tot això fem del carrer Pere IV un esplèndid espai d'oportunitats. Un il·lusionant repte ciutadà que també reclama la complicitat de l'Ajuntament.

Cooperem per fer ciutat!
Participeu a les Jornades!

Procés participatiu sobre Pere IV

A mitjan gener d'aquest any, la Taula Eix Pere IV va engegar la fase de diagnosi d'un procés participatiu que ens ha de permetre decidir entre tots com volem que sigui el carrer Pere IV. Felicitem els veïns i veïnes que heu participat omplint l'enquesta, així com els comerços, escoles, casals de barri, casals d'avis, centres cívics i associacions de veïns que l'heu acollit i heu fet d'altaveu facilitant així la participació del veïnat. Gràcies a tots. En dos mesos s'han recollit més de 1.300 enquestes, una xifra que evidencia

les ganes que tenim als barris del Poblenou de recuperar el carrer Pere IV des de la ciutadania.

Després de l'enquesta, però, cal continuar treballant; per això és molt important que assistiu als tallers participatius que es faran a Can Ricart el dissabte 16 d'abril d'11 a 14 h en el marc de les Jornades Cooperar per fer Ciutat. També hi haurà tallers per als nens i nenes a partir de 6 anys perquè volem saber què en pensen els nostres petits i perquè apostem per un procés participatiu i una

transformació del carrer com més inclusius millor.

Si alguna cosa hem après de Fem Rambla és que la mobilització i la participació activa dels veïnat són bàsics per construir uns barris més democràtics i millorar els nostres carrers i la vida que hi fem.

Ara és l'hora de Pere IV! La vostra participació és clau per revitalitzar i activar de nou aquest carrer i el seu entorn.

Us hi esperem!

Taula Eix Pere IV

La terrible injustícia de les persones refugiades

L'augment exponencial del nombre de refugiats al món respon a la multiplicació de les guerres; l'ACNUR n'assenyala catorze que han esclatat els últims 15 anys.

Fa 77 anys que centenars de veïns i veïnes dels nostres barris van haver de fugir cap a la frontera francesa com a conseqüència d'una guerra; molts van morir pel camí i molts van patir internament en camps com els que ara veiem a Europa i a Turquia.

El govern espanyol, que és qui té competències per permetre l'entrada al país, s'ha compromès a acollir, només, 16.000 refugiats... en dos anys, però en mig any, malgrat la voluntat expressada per ajuntaments com els de Madrid, Pamplona, A Coruña, Cadis i Barcelona, només s'ha donat refugi a 18 persones a tot l'Estat.

Des de la guerra de l'Iraq, són tantes i tan terribles les imatges que cada dia ens mostren els mitjans de comunicació que hem d'estar amatents a no insensibilitzar-nos. Què vull dir amb això? Que davant la repetició de la tragèdia, ens esgarriem, opinem, preguntem què podem fer, però acabem pensant que res és a les nostres mans.

Com ja va passar amb el moviment ciutadà per aturar la guerra de l'Iraq, i la solidaritat que va despertar la guerra dels Balcans, també ara la societat civil pren la paraula i mostra la seva indignació davant la insensibilitat de la Unió Europea. Mentre els Estats d'Europa ignoren els infants desapareguts, les dones violades i en poder de traficants... i de-

cideixen quants diners donen a Turquia perquè faci de frontera de tant patiment, la ciutadania de Barcelona es rebel·la i fa sentir la seva veu.

Barcelona, que s'ha proposat com a Ciutat Refugi, està sumant forces des dels barris que, constituïts en Barris Refugi, estan organitzant actes de sensibilització amb el veïnat per preparar una acollida càlida i solidària a unes persones que s'han vist obligades a jugar-se la vida fugint de l'horror d'una guerra.

Poblenou Refugi ha organitzat dues taules rodones. L'una, el trimestre passat, pel novembre, amb Antonio Baquero (cap de secció d'internacional d'*El Periódico* i veí del barri), Anna Palou (membre de Stop Mare Mortum) i Elisa Marvena Sanz (membre del Comitè de Solidaritat amb el Poble Sirià). Ens van informar de la guerra des de l'àmbit polític i geogràfic, des d'una organització de lluita solidària i des de la realitat del poble sirià. Vam recollir adreces de correu electrònic entre els assistents en què van fer constar la seva disponibilitat per oferir suport.

El mes de desembre unes AMPA del barri van organitzar un acte amb Plassos Sense Fronteres, davant de Can Feliça, amb molta participació.

I aquest febrer, l'altra taula rodona, amb Joan Tubau (director de Metges Sense Fronteres i veí del barri), Ignasi Calbó (coordinador del Pla de Ciutat Refugi de Barcelona) i Ernest Urtasun (europarlamentari). Es va tractar la realitat des dels camps, la disponibilitat per

acollir de l'Ajuntament de Barcelona i la vergonyant actuació de la Unió Europea. El vol silenciós sobre una ciutat totalment bombardejada, que ens va mostrar el vídeo del director de Metges Sense Fronteres, ens va fer estremir i ens va ajudar a entendre per què les persones s'arrisquen a morir ofegades, a viure amuntegades sota la pluja en camps de concentració i fins i tot a patir els gasos i els cops de porra; el que no podem entendre és la manca d'humanitat d'aquesta Europa que respon amb tanta crueltat a la realitat d'unes guerres que castiguen tan durament la gent. Les persones assistents van fer moltes preguntes, es van recollir diners per a MSF i es va acordar sortir cada segon dimecres de mes a la rodona del Casino per recordar als veïns la situació dels refugiats i sumar veus a la protesta.

També volem fer esment dels voluntaris que es desplacen als campaments per oferir el seu treball i donar-los suport; entre ells la Mar Redondo, veïna del Poblenou que actualment viu a Florència i que ha marxat cap a Grècia amb una organització de voluntariat internacional. Ens ha enviat un whatsapp del qual reprodueixo algunes frases: "Ens passem unes hores distribuint roba... No tenim gaire coses per triar... Tractem de prioritzar nens i nadons. Sortint de la tenda llegeixo un full amb instruccions, una d'elles molt important: "Keep smiling" (segueix somrient!)... Sempre que no podem respondre les demandes de la gent intentem no perdre el somriure, la veritat

Declaració Universal dels Drets Humans

Article 13

1. Tota persona té dret a circular i a escollir el seu lloc de residència a l'interior d'un Estat.
2. Tota persona té dret a abandonar qualsevol país, àdhuc el propi, i a retornar-hi.

Article 14

1. En cas de persecució, tota persona té dret a cercar asil i a beneficiar-se'n en d'altres països.
2. Aquest dret no podrà ser invocat en cas de persecució basada realment en un crim de dret comú, o actes contraris als principis i fins de les Nacions Unides.

Detenció Mar Redondo

La Mar Redondo, veïna del Poblenou, de l'Ateneu La Flor de Maig, d'Arran i col·laboradora de P9 Refugi, va ser detinguda aquest març a Idomeni, poble grec a tocar de la frontera amb Macedònia, juntament amb 50 periodistes i voluntaris que han estat alliberats amb una multa de 260 € i la prohibició de tornar a Macedònia durant 6 mesos.

Ens diu: «En tot moment hem estat bé, simplement fred i cansament. Hem tingut sort, centenars de refugiats continuen retinguts al ras entre Grècia i Macedònia. És un camí sense futur però és l'única esperança que tenen. Els estan deportant a Idomeni en comptagotes... Toca seguir lluitant per les que no tenen ningú. Benvinguts refugiats, més que mai!»

és que no costa gaire, la gent està agraïda i, malgrat la duresa de la situació, és molt agradable i familiar... Comença a ploure... Per sort hi ha algunes capelines i evitem que alguna gent quedi completament xopa. Van arribant nens plorant, sense sabates i completament molls... Comença la part més dura i frustrant, s'està fent fosc, fa fred, plou i no tenim més roba per donar... Comença la nit, no paren d'arribar famílies, Metges sense

Fronteres diuen que ja no tenen més tendes per donar... Hi ha nens dormint al ras, fa molt fred, el terra està fangós i és possible que torni a ploure".

El Poblenou és un barri acollidor i solidari que exigeix responsabilitats a la Unió Europea per haver destinat els diners de l'ajut als refugiats, a governs que, com el turc, han emparat les màfies que extorsionen, estafen i aboquen massa vegades la gent a una mort segura, i

exigeix al govern de l'Estat que permeti a l'Ajuntament de Barcelona fer efectiva, l'acollida del nombre de persones que la ciutat determini.

Ahir vam ser nosaltres, avui són persones de Síria, Afganistan, Eritrea... Fem que demà ningú hagi de sortir de casa seva perquè l'estiguin bombardejant, per persecució, per fam o per no tenir futur.

Montse Milà

Barcelona som nosaltres i la decidim nosaltres

Participa a www.decidim.barcelona i a les cites presencials per construir el pla municipal

Aquí hi ha debat
Aquí hi ha ciutat

Ajuntament de Barcelona

#PlaMunicipal

#DecidimBarcelona

Des de l'Ateneu La Flor de Maig vam demanar al Districte una reunió amb ells per saber com anava el pla de restauració de la façana. A mitjan gener, la comissió de l'Ateneu, membres del Districte i l'empresa Bimsa ens vam reunir. Ens diuen que la façana està molt malmesa, que cal fer una remodelació amb cara i ulls, i confirmen que les obres començaran a finals de maig principis de juny.

Però uns alumnes de la UPC, que fan el projecte de final de carrera sobre la restauració de l'Ateneu La Flor de Maig, hi han estat anant unes quantes setmanes i detecten anomalies greus a l'edifici. Els professors expliquen a l'Ajuntament en un informe les deficiències estructurals de l'edifici. Arran de l'informe el Districte avisa els bombers.

L'1 de febrer a la tarda, el Districte ens demana si l'endemà a les 10 podem anar a obrir l'ateneu, perquè els bom-

bers hi han de fer una inspecció. El dia 2 l'arquitecte i cap de bombers, senyor Pedreny, i el seu equip comencen la inspecció de tot l'edifici.

Entren a la planta de l'ateneu, en principi sembla correcta, tret de les afectacions de la façana. Mostrem els plànols de restauració de la façana, donats per Bimsa, i els diem que a finals de maig principis de juny començaran les obres de restauració, tal com ens va dir el Districte. Entren al passadís fins als lavabos antics; a la paret, de dalt a baix, es veu l'esquerda que en el seu moment hi van posar un "testimoni", però està malmès perquè l'esquerda s'ha fet més ampla.

El local del passatge Bori, al costat del mecànic, està llogat per la propietat a uns nois que fan audiovisuals. Entren a dins, veuen que tots els problemes estructurals vénen d'aquest local. S'ha

tirat a terra una paret mestra, i al soterrani les bigues estan rovellades, quasi ni s'aguanten sobre els pilars; baixants pluvials i desguàs, tots malmesos, un desastre!

El senyor Pedreny ens diu que s'ha de precintat el local, el pis i, no cal dir!, l'Ateneu. Ens vam quedar sense paraules! L'Ateneu, precintat! Com podia ser!?

El dia 16 de febrer, vénen l'administrador, l'arquitecte i diverses persones de la propietat per veure els "desperfectes". La propietat, ¿no ho sabia, el que "hi havia a casa seva"?! Avisem tots els socis i sòcies, col·lectius..., a tothom involucrat en el projecte de l'Ateneu. La gent jove i la no tant jove ve per saber què passa. Assabentat el Districte, també vénen. A la tarda teníem reunió amb ells. La cosa no pintava gens bé per a nosaltres.

El Districte ens va oferir el Casal de Joves i el Casal de Barri per poder seguir les activitats. Ara estem tots escampats per diferents llocs del barri: La Teixidora, Casal Octubre, Casal de Barri i Casal de Joves.

L'Ateneu Popular La Flor de Maig volem saber qui són els responsables d'aquest gran desori i arribar fins al final! ¿L'Ajuntament, que va comprar una part de l'edifici sense cap informe tècnic? ¿La propietat, que durant anys i panys ha cobrat un lloguer sense fer ni el més mínim manteniment? Volem tornar al nostre Ateneu per seguir amb els projectes que hem engegat entre tot@s!

Malgrat que tenim la #FlorPrecintada nosaltres #Seguim!

Úrsula Soler

IV Fira i dinar popular de Consum Ecològic i Responsable

La IV Fira de Consum Ecològic i Responsable del Poblenou arriba un any més en el marc de les Festes de Maig del Poblenou 2016. Des de les cooperatives de consum del Poblenou es proposa un acostament al consum responsable i de proximitat, potenciant la viabilitat de petits productors i gaudint de productes propers i de temporada.

La festa anirà acompanyada d'activitats per als més petits organitzades per La Desubicada, cooperativa que col·labora amb la Taula Eix Pere IV. També hi haurà un dinar de *traje* obert a tot el barri. No t'ho perdís! Vine a la plaça de Can Saladrigas el dissabte 21 de maig, de 10 h a 14 h.

Coord. de Cooperatives de Consum del Poblenou

La Rambla

Primeres propostes d'ordenació singular

Fem Rambla segueix treballant per dur a terme totes les conclusions i propostes veïnals que es van aprovar en el procés participatiu del barri del Poblenou. Fem Rambla va néixer per donar veu a la gent del barri perquè pogués parlar del nostre espai més emblemàtic. L'origen està en la negativa de l'anterior equip de govern a parlar amb les entitats i veïnat sobre com havia de ser la remodelació de la Rambla. L'actitud tancada del regidor Eduard Freixedes per tirar endavant un passeig asfaltat va suposar l'inici d'una mobilització ciutadana que ha aconseguit alguns aspectes molt importants.

En primer lloc es va aconseguir que es fes la remodelació del tram entre Taulat i passeig Calvell. Una remodelació que va tenir en compte els criteris veïnals en aspectes com l'elecció del paviment o de l'arbrat, la decisió de reduir al màxim els obstacles o minimitzar els pendants. Aquesta remodelació ha de ser un referent per a futures remodelacions de la Rambla en els trams anteriors. També es van dur a terme actuacions de mobilitat per garantir la pacificació del trànsit i ara, molt recentment, s'ha adequat el pas del passeig Calvell per a les bicicletes. Totes aquestes mesures han estat importants i, en general, han respost a les conclusions del procés participatiu.

Però un dels aspectes que aviat va començar a agafar protagonisme en el

procés Fem Rambla va ser la necessitat de recuperar espai públic i garantir el descans dels veïns i veïnes que hi viuen. Per part de la gent del barri es constata un excés de taules de bar i un descontrol en altres aspectes de les terrasses com, per exemple, l'espai que ocupen o els horaris. Fem Rambla va apostar per una racionalització dels bars i restaurants que pugui permetre que la Rambla sigui un espai per a tothom i que els diversos usos siguin compatibles. I en aquest tema l'anterior equip de govern no tan sols no va compartir els criteris del veïnat del barri sinó que va afavorir un augment encara més gran de les terrasses de bar i una manca de control d'aquesta activitat.

L'actual equip de govern ha plantejat la necessitat de fer una ordenació singular que permeti afrontar aquest tema. Ara ja som, esperem, a la fase definitiva que ha de permetre que aquest estiu es noti una disminució de les molèsties ocasionades per les terrasses. Hi ha aspectes de la proposta que inicialment ha presentat el Districte que van en aquest sentit. Per exemple, es contempla una reducció del nombre de taules que pot rondar el 20%. Aquesta reducció afectarà els trams més problemàtics actualment. També es contemplen altres aspectes plantejats per Fem Rambla, com la prohibició de posar jardineres, tancaments de les terrasses o estufes exteriors. Són, sens dubte, avenços importants que han

d'ajudar a minimitzar el soroll i guanyar espai públic per a tothom.

Però encara queden aspectes molt importants per concretar i que si no es concretessin en el sentit plantejat per Fem Rambla farien que la solució fos clarament insuficient. Personalment crec que hi ha tres aspectes fonamentals. El primer és l'horari. La proposta d'ordenació singular no el contempla i, per tant, es regirà pels horaris aprovats de forma general. El dret al descans del veïnat no és un element negociable i cal ser molt més exigents en aquells espais que presenten una alta concentració d'activitat nocturna. El segon aspecte a destacar és la necessitat de garantir el compliment de les noves condicions. De res serveix aprovar un funcionament que després l'Administració no pot fer complir. Cal una inspecció regular i eficaç i cal aplicar sancions que n'assegurin el compliment. Això és una mesura necessària de cara als veïns i veïnes però també de cara als locals que compleixen amb la normativa. I finalment cal un seguiment. Cal que el barri del Poblenou segueixi fent un seguiment de tots els aspectes que afecten la nostra Rambla. Cal poder posar-lo en comú amb tothom que conviu a la Rambla per fer d'aquest un espai entranyable i únic del nostre barri. Una Rambla per a tothom.

Pere Nieto

Joan Vall
Tot en Moda Home
C/. Ramon Turró, 216
tel. 932 210 084

Centre Clot de la Mel
Logopèdia-Reforç escolar
Psicologia-Fisioteràpia
-Tallers de lectura i pintura-
Espronceda 222 baixos / 93.307.05.42
www.centreclostdelamel.wordpress.com
10 dies al barri

Fusteria d'Alumini
Carpinteria de Alumini
ESPAZI S.L.
FABRICACIÓ PROPRIA
PORTES, FINISTRES, MOBILIARI, TANCAMENTS
Plaça 223, local 1 - 08005 Barcelona
Tel. 932 982 305 / 932 982 700
espazi@elive.com

el vinyet
Rambla Poblenou, 66

COPIRAPIT
Lope de Vega, 45 - TEL/FAX 93 300 3507 - 08005 BCN
PAPERERIA • FOTOCÒPIES
IMPRESSIÓ DIGITAL • ENQUADERNACIONS
PLASTIFICACIONS • SEGELLS DE GOMA
SERVEI DE FAX

Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO
+ PRESUPUESTO GRATUITO
Rbla. del Poble Nou, 157-159 1º1º
08018 BCN TEL. 93 485 37 93

Espai públic, aire públic

L'espai ocupat pels cotxes no és proporcional al nombre d'usuaris d'aquests vehicles. Bàsicament, els cotxes ocupen molt espai, tant per moure's com per romandre aparcats. Un repartiment just i democràtic de l'espai requereix que es dediqui més espai als vianants i també als ciclistes, reduint l'espai reservat per al vehicle privat motoritzat.

Avui volem fer una introducció a un tema que té molta implicació sobre la nostra qualitat de vida, amb unes preguntes bàsiques: De qui és l'aire que respirem? Es pot contaminar lliurement? Per què considerem tan natural assumir la contaminació dels cotxes?

Abans no hi havia massa problema, ja que hi havia menys cotxes i més aire per persona. A més a més, l'esperança de vida era molt menor, moríem abans, i, per tant, no arribàvem a viure prou perquè la qualitat de l'aire fos un factor determinant en les disfuncions de la ciutat.

Per fer-nos una idea dels ordres de magnitud del parc mòbil al llarg del segle passat, a finals dels anys 60 hi havia menys d'1 milió de turismes censats a l'Estat espanyol, a finals dels 70 ja s'arribava als 5 milions, a finals dels 80 a 10 milions i en l'actualitat se superen els 22 milions d'automòbils. Aquest parc creixent de vehicles se suma al fet que cada vegada tenim una esperança de vida més elevada, i que els problemes respiratoris comencen a ser una causa de mort reconeguda. En concret, a l'àrea metropolitana de Barcelona les morts prematures com a conseqüència de la contaminació atmosfèrica ja sumen 3.500 morts anuals.

I ¿per què vianants, ciclistes, usuaris de transport públic hem de respirar aquest aire contaminat que causen

principalment els que van tots sols en cotxe? ¿Per què no aconseguir que els tubs d'escapament vagin a parar dins del mateix cotxe per tal que els pulmons del conductor siguin el primer filtre, i no els del vianant o el ciclista que va darrere del cotxe?

El que sorprèn realment és la poca sensibilitat política i tècnica davant la qualitat de l'aire. L'enganyifa de Volkswagen amb les proves de control d'emissions ha posat en perill els pulmons de les persones a canvi d'uns 50 euros de benefici per vehicle, multiplicat pels 9,93 milions de cotxes venuts al món. Una quantitat que es mereixia estafar la població mundial per tal que els accionistes de Volkswagen poguessin guanyar una mica més de diners.

I què podem fer per començar a canviar aquesta situació? En primer lloc, renovar-nos el parc mòbil com més aviat millor cap a cotxes i motos sense motor de combustió, és a dir, elèctrics. En segon lloc, i mentre aquest canvi no sigui possible, evitar l'ús del cotxe i la moto en aquells desplaçaments en què tenim altres alternatives possibles (anar a peu, en bicicleta, en transport públic). Aquesta segona solució, a més a més, provoca que la ciutat sigui més segura (no oblidem els accidents provocats pels vehicles motoritzats) i més espaiosa.

Això sí, el vehicle elèctric no és la solució de tot. Cal estudiar molt bé com

es genera aquesta energia elèctrica, per no contaminar en un altre lloc fora de la ciutat. En tot cas, a les ciutats grans cal començar a prohibir d'una vegada els motors de combustió, ja que tenen un efecte directe en la qualitat de l'aire que respiren milers de persones, és a dir, efectes directes sobre la salut.

El Pla de Millora de la Qualitat de l'Aire de Barcelona

El Pla de Millora de la Qualitat de l'Aire de Barcelona (abril 2015) és un recull de les actuacions que en l'actualitat s'estan duent a terme a la ciutat per lluitar contra la contaminació de l'aire, que també recull els plans i projectes futurs. El principal objectiu és establir unes línies estratègiques d'actuació, de caràcter transversal, sobre els àmbits de la qualitat ambiental, per poder complir al 100% amb els valors establerts per la Unió Europea. No perdem el context de vista: els valors de contaminació permesos per Europa (pels quals a Barcelona estem pagant multes per no complir-los) són molt superiors als que recomana l'Organització Mundial de la Salut. Per tant, complir amb els límits europeus és un primer pas, però les exigències ciutadanes han d'anar encara més enllà per garantir la nostra salut.

Patrick Kappert i Silvia Casorrán

Els treballs invisibles de les dones La cura de les persones

Socialment, a les dones se'ls han assignat les responsabilitats de la cura de les persones i del treball domèstic. Cuiden els fills, els nés, els pares... perquè sí, perquè toca, sense cap qüestionament. Però els canvis produïts en la societat han comportat i comporten canvis a l'hora d'assumir aquestes responsabilitats. Entre aquests, podem destacar els següents: canvis en l'estructura familiar, la incorporació de les dones al mercat laboral, canvis culturals en els estils i en la manera d'organitzar la vida i de pensar el temps socialment i individualment.

Donats aquest canvis, les dones no poden dedicar-se exclusivament (com es feia temps enrere) a tenir cura de les persones, sobretot amb dependència, ja sigui perquè aquestes persones requereixen cures específiques que elles no poden oferir, o perquè també estan presents en el mercat laboral i no poden compatibilitzar les dues feines, o per diverses raons alhora. Aquest fet ha provocat l'aparició d'un nou model de la cura, motivada fonamentalment perquè les transformacions esmentades anteriorment no s'han vist acompanyades de canvis en la divisió sexual del treball, i també per l'escàs i incipient desenvolupament de polítiques socials relacionades amb l'atenció a la dependència.

Davant d'aquesta realitat relaciona-

da amb les noves necessitats de la cura, pensats per a dones amb dificultats d'inserció laboral, es van implementar en el nostre país els serveis d'atenció a les persones en situació de dependència.

El desenvolupament d'aquests serveis es dona, però, en un Estat del benestar residual o assistencialista i amb una forta divisió sexual del treball, que fa les dones adultes de les famílies espanyoles responsables en exclusivitat de la feina de la cura.

L'emergència d'aquest nou sector d'activitat econòmica ha creat noves figures laborals (amb aclaparadora majoria de dones exercint-les) com són els treballadors familiars, els auxiliars de geriatria, els auxiliars d'ajut a domicili, entre altres. Però una vegada més, la feminització d'aquest sector ocupacional dona lloc al fet que siguin professions poc valorades socialment. A més, cal tenir molt en compte que l'augment de la demanda d'aquest tipus de serveis ha ocasionat que molta de la cura s'ha fet i es fa des de l'economia informal, sobretot a través de la contractació de dones immigrants, sense cap regulació legal i sense drets laborals. Però, a més, cal recordar que encara una part molt important de l'atenció a les persones amb dependència es realitza per dones de la mateixa família sense cap remuneració. Amb la voluntat de visibilitzar el treball

no remunerat de les dones en la cura de les persones dependents, el Reial decret 615/2007 reconeix i dota de contingut la figura de la cuidadora o cuidador no professional, o sigui un cop més les dones.

Per a moltes dones, la creació d'aquesta figura va significar un primer reconeixement d'unes feines invisibilitzades i la seva remuneració o compensació econòmica. Però no es poden obviar els possibles efectes negatius que tenen en la perpetuació del rol de les dones com a cuidadores i en el manteniment de la desvalorització d'aquestes feines. Com tampoc no es poden obviar les discriminacions, socials i laborals, que les dones arrossegueu des de dècades i que es concreten en: més del 20% de les dones que volen treballar estan a l'atur; el 63,33% dels desocupats de llarga durada són dones; les dones que treballen guanyen de mitjana un 25% menys que els homes; el 71% dels contractes a temps parcial han estat signats per dones; les dones jubilades tenen pensions un 38,4% inferiors que les dels homes; el 21,1% de les dones de 16 a 64 anys estan en risc de pobresa; el 70% de les excedències per cuidar familiars són sol·licitades per dones; el 80% de les reduccions de jornada per atendre "obligacions familiars" correspon a dones.

Estrella Pineda

English, Psicomotricitat, Estimulació sensorial, experimentació, tot amb molt d'afecte, relació família-escola, cuina pròpia ecològica, ...

Llar d'infants subvencionada per la Generalitat

Chiqui Tin

Tel. 93 221 95 79 (Vila Olímpica, Poblenou)

www.escuelachiquitin.com/vila centrelavila@escuelachiquitin.com

Jornada de portes obertes

16 d'abril

11-13 h.

Antoni Yranzo va néixer en un Poblenou ple de tallers i indústria. Des dels sis anys va acompanyar el seu pare al taller d'ebenisteria que tenia al passatge de Casamitjana. Ara, anys més tard, encara el regenta, però ja no ho fa com a fuster. L'antic espai industrial ha esdevingut el seu centre de creació escultòrica..

Com entres en el món de l'art?

Jo vaig néixer amb la fabricació i la producció. El meu pare tenia un talleret de fusteria aquí al Poblenou i la meua vida va estar molt encarrilada a seguir la professió. No podia sortir-me'n gaire; era el negoci, seguir la tradició... Però quan vaig tenir 40 anys vaig veure que allò no era el que volia. Vaig fer el canvi, passant d'una activitat de fabricació pura i dura a una de creació. Canviant el que havia de fer pel que em venia de gust.

I vas tirar-te a la piscina amb l'art.

Sí. Sense saber si hi hauria aigua o no. Sóc autodidacte, no vinc d'acadèmia ni de jove tenia clar que volgués ser escultor. Feia coses, però com a professional mai ho havia pensat. Per aquí van anar passant gent dedicada a l'interiorisme i en veure les meves peces, se les van anar enduent; al cap de poc ja les estaven venent. Va ser una cosa no buscada i molt suau d'entrada.

Si ara t'haguessis de definir, diries que ets artista?

No. Jo faig escultures, peces. Així de senzill. El títol te'l dona la gent, no és res oficial que et doni la universitat. Crec que és molt pretensions dir que ets artista; això, en tot cas, ho ha de dir el temps i la gent.

Com t'ha ajudat el rerefons de fuster en la teua obra?

L'escultura és una expressió per dir alguna cosa. I l'ofici que vaig aprendre i em va ensenyar el meu pare m'ha donat una habilitat per fer-ho. Si tens ben dominat el mitjà que uses per transmetre, és més fàcil establir aquest diàleg.

No vas estar temptat de deixar de banda la fusta en fer el canvi?

Els altres materials no els he descartat, però em trobo més a gust amb la fusta. Deixar-la seria com renunciar a alguna cosa teua, una cosa que tens interioritzada. És una arrel.

I sempre fas servir fusta vella.

Gairebé sempre. Ara es parla molt del reciclatge i la reutilització com a cosa actual, però els que antigament treballaven materials ja sabien aprofitar la fusta i reajustar-la, perquè el material era car. Això ho tinc sentit de sempre i sempre he procurat seguir-ho. A banda, també hi ha la cosa sentimental d'aprofitar fusta que ha tingut una funció per donar-li una altra vida. M'agrada veure la història del material. De fet, ara estic començant a treballar amb fusta que ja havia tractat el meu pare per fer peces. És com "reblar el clau".

Per què tries l'escultura?

Perquè el món de la fusteria i l'ebenisteria és volum. I això t'imprimeix una concepció de les coses. He fet pintura, però no m'acaba d'omplir. En l'escultura trobo el millor mitjà per comunicar coses.

Les obres d'art, per transmetre una idea o per crear estètica?

Tinc diverses línies de treball. En algunes vull explicar quelcom, no omplir l'espai amb alguna cosa sense sentit. La gràcia de l'escultura, com en tot, és poder dir coses i que tinguin una visió agradable, que a qui la veu provoqui ganes de preguntar-se què ha volgut dir l'artista. L'escultura és rica perquè estableix un diàleg i cada persona pot treure'n interpretacions molt diferents.

Com definiries l'art?

El que jo he anat traient al llarg dels anys és que l'art és una cosa que s'ha sacralitzat molt quan en realitat és molt simple. L'art és un missatge que emet una persona perquè un receptor

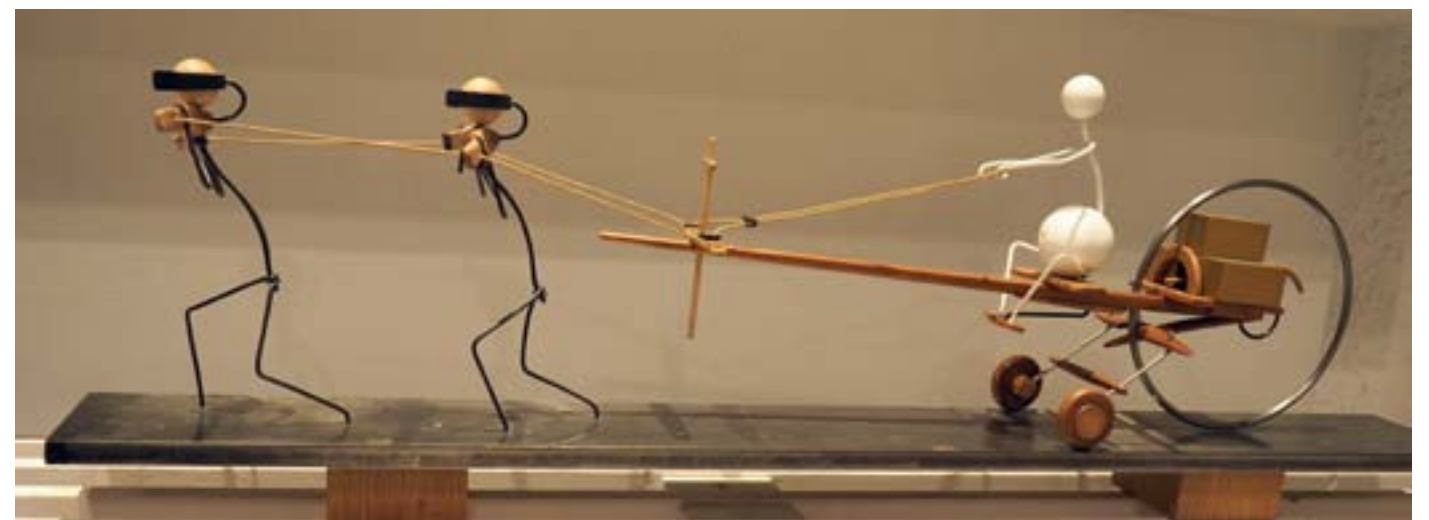
Antoni Yranzo

"Sempre he intentat que l'art entri a les cases de la gent normal i corrent"

l'entengui. I com més se sacralitza el cercle, menys receptors hi ha. Jo sempre he intentat que l'art entri a les cases de la gent normal i corrent, els que trepitgem el carrer, com una manera de tenir una petita part de qui l'ha fet.

Per què és important tornar al treball manual en un món cada dia més tecnològic?

La llei del pèndul, potser és que havíem avançat massa en el costat tecnològic i ara hem de tornar cap aquí. Tota la tecnologia que hi ha ara crea una espècie de canvi constant que provoca frustració. Estem supeditats que tot vingui de fora i vingui fet. Hem de fer com els d'abans, que s'espavilaven i sabien arreglar les coses. Tornar a fer coses amb les mans, a tenir una mica d'independència i autosuficiència.

Quina és la història d'aquest espai?

Aquest és un local de l'any 1943 i és on va començar a treballar el meu pare fa 50 anys. I jo amb 6 anys, ja estava per aquí veient com treballava. Fèiem fusteria industrial i mobles, però en un punt vam haver de marxar perquè el negoci es va fer gran. Jo vaig voler conservar l'espai i quan vaig decidir fer el canvi de rumb artístic, hi vaig poder tornar.

És un espai que ha acollit diverses generacions.

Sí, ara sembla que també s'hi incorpora la meua filla. Són tres generacions i m'agrada. Trepitjar el terra que va trepitjar el meu pare i que sé que trepitjarà la meua filla és una manera d'evitar fer taula rasa. Potser a l'època de les Olimpíades hauria estat una meravella vendre-s'ho, però per a mi és un espai que diu molt.

Com has viscut el canvi que ha patit el Poblenou durant aquests anys?

Quan jo era petit, tenia la impressió que era un barri fosc, d'indústria, un Poblenou dur. Tot això eren tallers, en aquest passatge hi havia dues fusteries, una fàbrica de sabó... Veies gent amb la granota, els pots de pintura, les escales. Però amb les Olimpíades va desaparèixer tot i ens vam tornar un barri guai. I ara, de fet, el perill que tenim és justament el de morir de guais i de gentrificació.

Treballes diversos estils, però de totes les teves línies de treball, amb quina et quedaries?

És com preguntar a algú què menjaria tota la vida. Imposible de dir. Ara, si parlem de què em fa gaudir més, això depèn dels moments i les èpoques. De vegades triaria els otokos [escultures en forma de petits personatges que representen accions humanes] pel seu contingut, de vegades treballar la fusta per tenir tranquil·litat. No podria triar-ne només un. És com si em preguntessin amb qui aniria a una illa deserta, hauria de triar no anar-hi.

Marina Riera Rodoreda

Passatge de la Trinitat resistència enmig de l'abandó

De tots és conegut l'estat d'abandó en què es troba l'entorn del carrer Pere IV, a l'altura del carrer Agricultura. En tornar aquest carrer, de seguida arribem a la cruïlla amb el carrer Marroc. Es podria pensar que poca cosa hi trobaríem allà, més que el record de l'antiga fàbrica química Nubiola, que tants maldecaps va causar als veïns. Per als qui no coneixíeu la seva existència, la fàbrica era de les més contaminants del Poblenou i feia un producte anomenat blau, blavet o blauet —azulete en castellà—, emprat per a blanquejar la roba. Malgrat això, les xemeneies de la indústria expulsaven

productes químics que queien damunt la roba estesa dels veïns i la deixava blava. Amb el temps aquesta fàbrica va desaparèixer i va deixar un solar desèrtic, sense ús, fins que als inicis dels 2000 es va omplir de caravanes habitades per immigració d'ètnia gitanoportuguesa. Potser aquest és el record més recent que en puguem tenir, per la polèmica que la ocupació va comportar i el desallotjament que finalment es va executar. Acostant-nos-hi, amb l'objectiu de conèixer l'estat en què es troba l'entorn, topem amb la porta d'accés al gran solar, on una gossa ens dóna, plàcidament, la benvinguda. Sembla que ens hàgim aturat en el temps i gaudim d'una tranquil·litat inusual a Barcelona. És en aquest moment quan, en tornar el cap a la dreta, veiem un verger enmig d'aquest abandó: el passatge de la Trinitat.

Protegit per una porta metàl·lica, encara s'observa la placa que indica el seu nom, i que els veïns encara li

assignen: passatge de la Trinitat. Però oficialment consta com a carrer Marroc, número 149, ja que el nomenclàtor no contempla l'existència del passatge com a tal. És un passatge que sorprèn i enlluerna de seguida. Està format per una renglera de sis cases petites de color granat, a les quals s'accedeix per un camí de ciment, envoltat per un altre camí de pedretes i una gran quantitat de plantes i arbres cuidats, a més de taules i cadires, com si de terrasses es tractés. I és que a cada veí li pertoca un tros d'aquest petit jardí davant de cada casa. En Jordi és el primer veí que, de seguida, ens explica sobre aquest enclavament. És un adolescent que viu a la casa número 6, al final del passatge, amb la seva àvia, la seva mare i la seva germana petita. “La meva àvia i la meva mare viuen aquí des de fa uns 25 anys”, explica. “Els veïns que més temps fa que hi vivim som nosaltres i els veïns del número 1. La dos, la quatre i la cinc van estar una temporada tancades i fa poc, uns tres o quatre anys, les van llogar”, afegeix. L'Arcadio i la seva senyora són els veïns de la casa número 1, i els de més llarga durada. L'Arcadio és de Salamanca i va venir a Barcelona amb 14 anys per a fer de cuiner, tot i que també s'ha dedicat a d'altres oficis. “Cada matí a les set, durant molts anys, vaig tenir com a despertador la fàbrica de sifons Estel, amb qui fèiem paret amb paret”, recorda. “I d'això fa molts anys. Per tant, crec que el veí més antic sóc jo. Fa 42 anys que hi visc, des que vaig venir a la ciutat i vaig llogar la casa”. Cap casa és de propietat. “La primera propietària d'aquesta zona vivia a Gran de Gràcia. Era la propietària de tot, des de la cantonada de Pere IV. Quan va morir ho va deixar en herència als nebots, ja que ella no es va casar i no va tenir fills. Després ells ho van vendre”. Actualment, els veïns paguen el lloguer mitjançant un advocat, sense conèixer l'actual propietari.

L'hort urbà, un “salvavides” transitori dins l'impasse de l'entorn

Un mur marca el final del passatge, on es troba la casa d'en Jordi i la seva àvia. Però sorprèn una porta a l'extrem esquerre, tocant, alhora, amb l'altre mur rere el qual hi ha el solar de la Nubiola. La sorpresa arriba en obrir-la. Dóna accés a un espai força gran que els veïns han dedicat a hort urbà. Dins hi trobem el Fernando, un senyor jubilat que ha dedicat part de la seva vida a l'agricultura i part a “salvar vides”, com ell diu, fent d'infermer al servei de cardiologia de l'Hospital Universitari Germans Trias i Pujol, a Badalona. “Aquest és un espai que els veïns van ‘exigir’ a la propietària. Ella va haver de netejar-lo diverses vegades i, finalment, va dir als veïns que si ells estaven interessats a arreglar-lo, ho podien fer”. L'hort el comparteixen els veïns de les cases del passatge i els veïns de l'edifici situat al carrer Agricultura, 141, l'interior del qual dóna a l'hort.

“A Barcelona no hi ha espais on la gent pugui cultivar un hort, i menys de forma comunitària”

I és que a l'hort no només s'hi accedeix a través del passatge, sinó també pel carrer Agricultura, per una tanca protegida amb un cademat. El fill del Fernando viu a l'edifici, i és per això que ell hi col·labora. “Sort que la propietària els va cedir l'espai perquè, si no, era un niu de brutícia i mosquits. Quan el vam començar a netejar era ple de runa i pedres. Ara pots venir i si vols llegir una estona, ho pots fer tranquil·lament, assegut al sol”, assegura en Fernando, i afegeix: “Els horts requereixen atencions: fums, cultiu i molta aigua. I aquí d'aigua no en tenim. Però els veïns van fer un sistema de recollida d'aigua de la pluja”. Però aquesta recollida d'aigües pluvials per al reg no és l'únic invent dels veïns; també van pintar de blanc una paret de l'hort que dóna a la casa d'en Jordi i, durant l'estiu, projectaven pel·lícules per a tots els veïns. “El jovent cuidava l'hort i, durant l'estiu, a més, gaudien de la vida veïnal i del que l'hort els donava”, assegura el Fernando.

Les cases, estructuralment, estan prou bé, tot i ser cases del segle passat. Són petites, amb un reduït pati al fons, que permet l'accés al terrat. Estan afectades pel Pla Urbanístic del 22@. Es tracta d'un indret més del barri del Poblenou que ha quedat aturat en el temps, sense data d'intervenció. Els veïns són feliços vivint aquí. “No se sent soroll de cotxes. Quan els nens eren petits sortien a jugar sense cap por que els passés res”, diu l'Arcadio. És un espai on, de moment, no s'està executant el pla urbanístic, ni s'espera que es faci a curt termini. “A Barcelona no hi ha gaires espais on la gent pugui cultivar un hort, i menys de forma comunitària. En aquest indret tan amagat fem això, i ens agradaria mantenir-ho fins que no hi hagi res definitiu”, conclou el Fernando.

Patricia Pujante

Can Girona-MACOSA, més de cent cinquanta anys d'història

L'empresa Can Girona-MACOSA va ser un dels màxims exponents de la metal·lúrgia de transformació i una de les indústries més importants i emblemàtiques del Poblenou, des de la seva creació fins al seu trasllat a Santa Perpètua de Mogoda, una trajectòria que va durar més de 150 anys.

Els orígens de MACOSA es remunten a la creació l'any 1857 de la Ferreria Barcelonesa situada a la part de llevant de Sant Martí de Provençals, al barri del Poblenou, prop de l'estació de tren de la línia Barcelona-Mataró. L'empresa funcionà fins al 1861, moment en què es liquidà i passà a ser controlada pels germans Ignasi i Casimir Girona. El seu pare, Ignasi Girona i Targa (Tàrraga, 1781 – Barcelona, 1867), fundador de la nissaga, s'havia traslladat amb el seu germà a Barcelona el 1803 i creà una casa de comerç. Els seus negocis van ser molts i variats: creació d'entitats bancàries, prospeccions mineres, metal·lúrgia, inversions en assegurances, obres d'infraestructures, etc. Dotat d'unes habilitats innates d'organització empresarial i d'una visió global de les transformacions dels sectors econòmics, consolidà el grup familiar i assumí la direcció dels seus membres. Entre la nombrosa descendència destaquen els seus fills Manuel, alcalde de Barcelona el 1876, Ignasi, Casimir i Jaume, que anà a viure a Madrid i fou el representant dels interessos de la família davant l'Administració central. Establiren entre ells una autèntica divisió de treball, però sempre amb una col·laboració molt estreta.

Així doncs, els germans Girona, l'Ignasi i en Casimir, es feren càrrec de la Ferreria Barcelonesa i continuaren les seves activitats. Van contractar enginyers francesos que vivien prop de la fàbrica, a la zona del carrer Pellaires, en unes cases baixes que van donar lloc amb els anys a una nova barriada: la França Xica. Aviat van decidir canviar el nom

de la fàbrica anomenant-la Ferreria de la Mare de Déu del Remei (1865). Aquest nom entroncava la nova empresa amb la finca del Castell del Remei, propietat dels Girona, al municipi de Penelles, de la plana d'Urgell (comarca de la Noguera). Sota l'impuls dels germans Girona la Ferreria de la Mare de Déu del Remei, coneguda popularment com Can Girona, es va convertir en una de les primeres empreses metal·lúrgiques catalanes. Les matèries primeres i les proporcions que utilitzava la ferreria eren: ferralla del país (1/2), ferro d'Escòcia (1/4) i carbó de coc de França o Anglaterra (1/4). El 1866 produïa unes tres mil tones de ferro de totes classes: ferros quadrats, plans, angles de totes dimensions, biguetes, carrils. La fàbrica s'expandí i el 23 de desembre de 1881, la família Girona, Crèdit General de Ferrocarrils i el grup Baucells i Gallisà, juntament amb altres accionistes, constituïren l'empresa Sociedad Material para Ferrocarriles y Construcciones, amb un capital de deu milions de pessetes. El nom popular serà sempre el de Can Girona, en record dels seus principals impulsors. La seu de la societat s'establí al número 2 del carrer Ample de Barcelona. Aquesta societat es convertirà en la segona gran empresa metal·lúrgica de Catalunya en importància, després de la Maquinista Terrestre y Marítima. Els germans Girona amb un 37,5%, n'eren els accionis-

tes majoritaris. Joan Girona i Vilanova, segon fill de l'Ignasi, era el responsable executiu dins la societat de tot el que feia referència al ferro i metalls i ocupà la gerència de l'empresa durant 67 anys. Els nous administradors compren els terrenys que envolten la Ferreria de la Mare de Déu del Remei, fins a ocupar un total de tretze hectàrees i disposen d'una línia pròpia de ferrocarril que connecta Barcelona amb França. En aquesta època la fàbrica tenia 300 treballadors. Durant l'Exposició Universal de Barcelona de 1888, de la qual Manuel Girona ve ser comissari regi, els Girona van mostrar la seva especialitat de material mòbil amb set vagons de tren i un tramvia, que ocupaven una bona part del recinte de la Galeria de Material de Transport. L'empresa va ser guardonada amb la medalla d'or de l'Exposició per la construcció de vagons. Les principals realitzacions de Can Girona fins a la Guerra Civil són la construcció de les primeres escales mecàniques de l'Estat espanyol, les de Can Jorba (1926), construcció de 1.600 cotxes per a ferrocarrils i tramvies i 18 vagons de ferrocarril (1929) i el 1931 la construcció de la Torre de Sant Sebastià al Port de Barcelona. El 1929 la factoria ocupava una extensió de 18 hectàrees, 8 de les quals eren edificades i els treballadors eren 2.600. Durant la Guerra Civil l'empresa va ser col·lectivitzada i reconvertida en indústria de guerra com les altres indústries del metall catalanes, d'acord amb el decret de la Generalitat del 7 d'agost de 1936. La Torre de les Aigües del Besòs es va incorporar al sistema de defensa antiaèria: s'hi va instal·lar una bateria, la 512, i el soterrani s'utilitzà com a refugi.

El 1947, Material para Ferrocarriles y Construcciones es va fusionar amb Construcciones Devis que tenia fàbriques a València i a Alcázar de San Juan. La foneria Devis havia estat creada per Miquel Devis el 1891 i estava especialitzada en la construcció de locomotores.

La nova empresa, Material y Construcciones SA (MACOSA), amb un capital de 65 milions de pessetes, entrà en l'òrbita del Banc Central i la seu social es va establir a Madrid. Un cop passada l'època autàrquica, als anys 50 es va produir un espectacular desenvolupament del sector metal·lúrgic. En aquesta època es construeix una nova porta per a l'entrada dels treballadors i s'aixeca la xemeneia de formigó que podem contemplar actualment a la cruïlla del carrer Llull amb Provençals. Si l'any 1942 hi treballaven 1.750 obrers, el 1963 s'havia arribat als 2.037. La producció de l'empresa es va centrar en els sectors de material ferroviari, transport de persones i equips industrials i siderúrgics. Les empreses adherides al règim que tenien una política proteccionista envers els seus treballadors rebien el títol d'Empresa Ejemplar. MACOSA va rebre aquest títol el 18 de juliol de 1953. El 1954 inicià la construcció de 80 vivendes per als seus treballadors que configuraren una illa al carrer Llull a tocar de Selva de Mar. Durant la dècada dels 70 el nombre de treballadors va anar disminuint fins a arribar als 1.900. El 1978 la fàbrica creix cap al nord amb la construcció de quatre conjunts formats per naus longitudinals. Aleshores la fàbrica ocupava una superfície de 163.900 m² dels quals 112.700 eren coberts i 70.700 tallers. El recinte es distribuïa en 11 divisions d'acord amb els diferents productes que es fabricaven: laminació, acer, molls i balles, construccions metàl·liques, dues de dedicades al material ferroviari, escales mecàniques, fosa i mecanització.

El mes de desembre de 1988 es constitueix la societat Mediterrànea de Industrias del Ferrocarril SA (MEINFESA). L'abril de l'any següent MACOSA cedeix els seus actius industrials, tota la seva plantilla, amb subrogació de tots els drets i obligacions dels treballadors, i les seves activitats ferroviàries a MEINFESA, a més dels terrenys i de la fàbrica de València. El 1990 la multinacional francobritànica GEC ALSTHOM es fa amb el 70% de les accions de MEINFESA. Finalment GEC renuncia a la seva part de l'empresa, aquest fet dóna lloc a ALSTHOM Transport SA.

La direcció de MACOSA va saber avançar-se a la crisi final del sector. L'empresa tancà el 1993, a partir d'aquest moment la principal funció de MACOSA serà la liquidació i la venda dels terrenys que ocupava, valorats en uns 10.000 milions de pessetes. El 1994 s'abandonen els terrenys del Poblenou i s'instal·la la planta a Santa Perpètua de Mogoda, prèvia fusió amb l'altra gran metal·lúrgica de Barcelona, La Maquinista Terrestre y Marítima.

Actualment de Can Girona només es conserva la Torre de les Aigües del Besòs amb la casa de les vàlvules i la xemeneia del carrer Llull.

Andreu Isern Gausí

Arxiu Històric del Poblenou

Club de Feina del Poblenou,

un intermediari entre empreses i treballadors

Cobrir una necessitat

Quan la Yolanda Romero estava fent d'orientadora laboral al barri, ara fa uns dos anys i mig, es va adonar que al Poblenou hi faltava alguna cosa. Ella és del Poblenou "de tota la vida", un barri que descriu com a "molt barri" i va pensar que hi havia la necessitat que els aturats poguessin esperar trobar feina prop de casa. Parlant amb l'Eva Cabrera, una de les seves alumnes, i posteriorment amb en Joan Coll van decidir crear el Club de Feina del Poblenou. "Veient tanta gent a l'atur, vam veure que podíem entrellçar empreses i gent, fer d'intermediaris entre els aturats i les empreses que ho vulguin, posar-los en contacte", explica l'Eva. Ja fa un any que l'associació està en marxa i actualment agrupa 76 socis.

La Yolanda assegura que "el 80% de persones que aconseguixen feina ho fan a través d'una xarxa de contactes", però com que es venia d'una època de bonança en què la gent tenia feina, s'havia descuidat el manteniment d'aquesta xarxa. Com a conseqüència de la crisi actual torna a ser essencial reprendre aquests contactes. Aquesta és una de les premisses sobre les quals sorgeix el Club de Feina, que està organitzat en tres branques: la formació, el departament d'empreses i el departament de socis.

Fer-se'n soci

Tothom pot formar part del club ja que està enfocat a gent de tot tipus, orígens i edat, i per a fer-se'n soci només cal pagar una quota anual de tres euros. Un cop se n'és membre, es pot accedir a una borsa laboral que gestiona l'associació i en aquest moment compta amb unes 100 ofertes de treball. D'altra banda, tots els socis que van a la seu del Club, al Casal de Barri de la Rambla, reben assessorament personalitzat i a través de tallers aprenen a utilitzar LinkedIn, a actualitzar el seu currículum o a preparar una entrevista de feina.

L'Eva Cabrera s'ocupa del departament d'empreses, i explica que tot i que

el projecte estigui enfocat per a veïns i empreses de Sant Martí, no tanquen la porta a possibles ofertes que puguin venir de fora del barri. Malgrat tot, si que pretenen que els aturats que trobin feina ho facin a prop de casa, que no s'hagin de desplaçar amb cotxe sinó que hi puguin anar amb bicicleta o caminant. D'aquesta manera, a banda d'aconseguir un barri més sostenible, la qualitat de vida dels treballadors augmenta. Per la Yolanda, el temps de feina i el d'oci haurien d'estar completament separats.

En treballar prop de casa, el temps que es perdria en el trajecte "l'inverteixes en altres coses: la família, els estudis, un voluntariat, etc. Vivim en una societat en què el temps de fer vida està en perill", adverteix.

Atenció personalitzada

Un dels punts forts del Club de Feina és l'atenció personalitzada que reben els membres. Però això no només és bo per als socis; les empreses que hi participen també en surten beneficiades. Sobretot perquè en crear una xarxa de persones i empreses del barri poden certificar quin tipus de treballador estan derivant a l'empresa, enviant un informe juntament

amb el currículum. La Yolanda assegura que les empreses tenen poc temps per a fer una bona selecció de personal i des del Club de Feina els aporten confiança. A diferència de serveis com Barcelona Activa, al club tothom coneix a tothom, i això aporta tranquil·litat a les feines perquè abans que se'ls enviï el currículum dels candidats, des del club han comprovat que aquest coincideixi amb el que l'empresa està buscant.

Romero està convençuda de la importància que té la pròpia actitud a l'hora

és d'un mateix, i que pot anar millor o pitjor segons com un s'ho prengui. Dins del club, els socis se senten útils ja que sovint aporten els propis coneixements als altres companys. Per exemple, un dels socis és fotògraf i es va oferir a fer les fotografies per al currículum dels membres un cop al mes.

El finançament

El problema del Club de Feina del Poblenou és el finançament. Tot està organitzat per voluntaris. Això és positiu perquè els organitzadors són persones que creuen en la tasca que fan i en el servei que ofereixen, però alhora representa que es necessita un canvi

constant ja que un cop troben feina ja no hi poden invertir tant temps i cal trobar algú nou. L'associació rep el suport d'Apropem-nos, però cap tipus de subvenció. Per aquest motiu estan intentant obtenir alguna ajuda econòmica, però de moment no han tingut sort. La Yolanda destaca que la paradoxa del projecte és que, de moment, està finançat pels propis aturats. Malgrat tot, esperen que això canviï ja que el Club "està fent un servei al barri" i ajudar els aturats "és una responsabilitat institucional".

Però amb subvencions o sense, el projecte continua endavant, i amb unes xifres que els fan ser optimistes: des de

l'inici han atès 665 persones i els 100 socis que tenien l'any passat, aquest 2016 de moment són 76. Cal tenir en compte que calculen que un 30% dels socis que han localitzat tenen feina, i un altre tant per cent important és impossible de localitzar. Però els veïns del Poblenou no deixen d'anar al Club de Feina: "això no s'atura, no frena, no para de créixer", expressa la Yolanda, "i això és senyal que realment és necessari". I és que el Poblenou és un barri molt barri gràcies a iniciatives com el Club de Feina, que aporta cohesió i fa que els aturats se sentin ajudats.

Núria Falcó Romagosa

Petra Delicado és inspectora de policia i viu al Poblenou, però en un Poble nou creat a cop de tinta. Es tracta de la protagonista de les novel·les policiaques d'Alicia Giménez Bartlett, Premi Planeta 2015. Aquesta és una de les moltes trames que al llarg dels darrers anys han anat prenent els carrers poblenovins com a escenari literari.

“Qualsevol barri amb teixit humà serveix per fer una història ben feta i generar un bon escenari, i el Poblenou té un pòsit i un destil·lat literàriament molt ric”, explicava l'escriptor de novel·la negra Jordi de Manuel a la revista de setembre de 2015. Ell, com Bartlett, n'és un dels exemples contemporanis, fent que algunes de les aventures del seu inspector Marc Sergiot tinguin episodis al Poblenou. Però de fet, la tradició literària del barri ve de lluny.

Benguereel, escriptor de barri

Un dels seus escriptors icònics va ser Xavier Benguerel, que el 1929, amb només 24 anys, va debutar en la novel·la catalana amb *Pàgines d'un adolescent*. Nascut en un Poblenou obrer i de preguerra, des d'aquest primer llibre va voler fer del barri on havia crescut l'escenari de la seva ficció. “Cada dia, en sortir del despatx, corria a trobar-la. Agafàvem el tramvia a la plaça d'Urquinaona i baixàvem al pont dels Àngels. D'allà fins a casa d'ella, anàvem a peu, de bracet, pels carrers de Llull o de Pujades, fins a ser prop de la Rambla: uns carrers foscos, misteriosos. Només pensava en ella.”

El 1936, en arribar la Guerra Civil,

Benguereel es va exiliar a Santiago de Xile, passant primer per França, on va compartir experiències amb altres grans noms de la literatura catalana com Pere Calders, Mercè Rodoreda o Joan Oliver (Pere Quart). Després de divuit anys a l'altra banda de l'Atlàntic, l'escriptor poblenoví va tornar a Catalunya. Durant tots aquests anys la seva producció literària va seguir endavant i amb el seu barri sempre al cap. De fet, va ser la recreació de l'ambient obrer i anarquista del Poblenou d'abans de la guerra que va descriure a *Icària*, *Icària* el que el convertí en Premi Planeta el 1974. “En teníem tantes, de fàbriques, sobretot de teixits i del ram de l'aigua”, explicava en aquest llibre Benguerel, “que una vegada, en època d'eleccions, en una d'aquelles nervioses visites d'en Francesc Cambó a l'Ateneu Regionalista, se li acudí de dir o de repetir que el Poble Nou s'anava convertint en la Manchester catalana”. Coneixedor de com el barri posteriorment havia esdevingut un nucli industrial importantíssim, reflexionava tot dient que aleshores “ho van entendre pocs, ben pocs, però la frase va fer molt efecte, tingué èxit, i, durant anys, la gent l'anava repetint com si es tractés d'una gran, d'una sublim sentència”.

El contrast de 1992

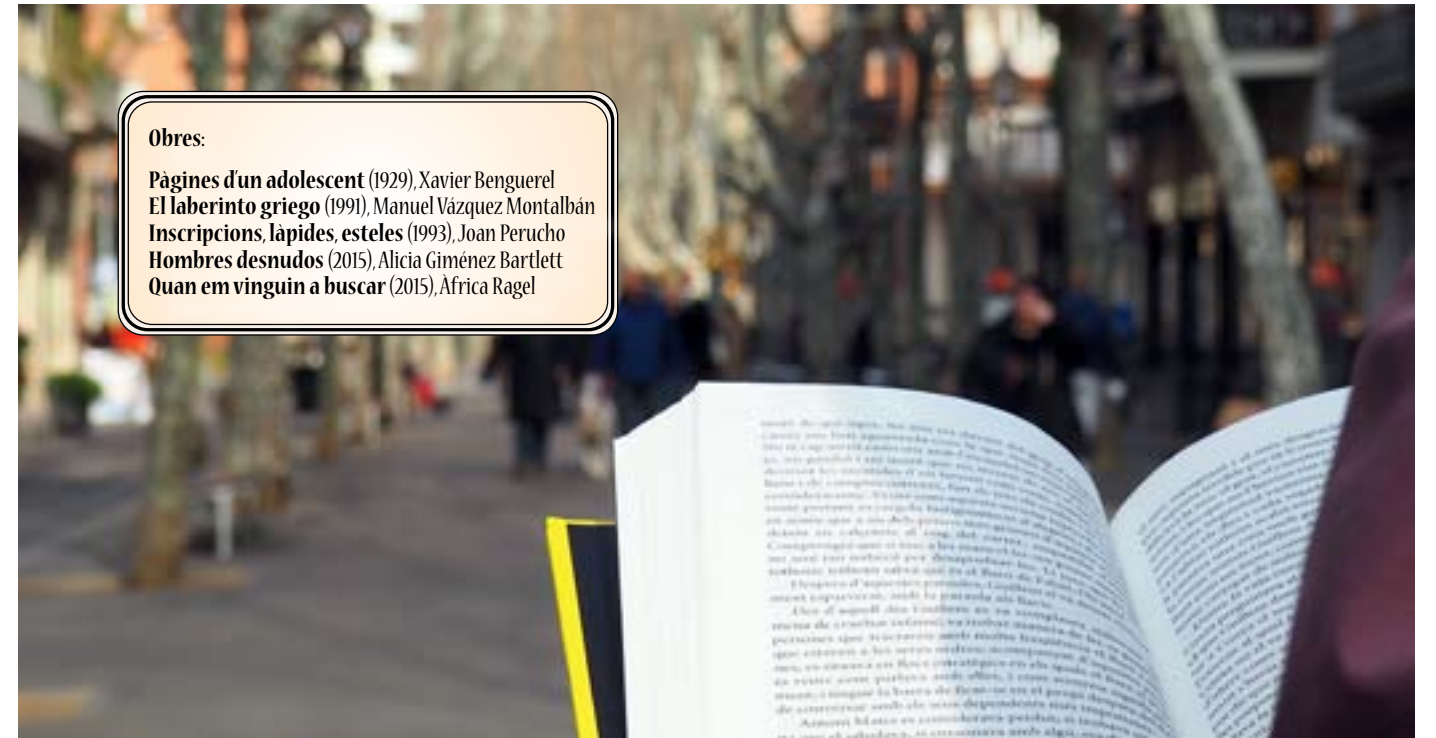
I del Poblenou anarquista de Benguerel passem a la remodelació del barri amb motiu de les Olimpíades de Barcelona de 1992. La ciutat havia de ser moderna i es va edificar la Vila Olímpica, creant al barri un contrast palpable. L'escriptor Joan Peruchó, atònit davant

de l'abisme existent entre la decadència d'indrets com el Cementiri i la modernitat de la Vila Olímpica, escrivia el següent a *Inscripcions, làpides, esteles*: “Entro en una de les Avingudes del cementiri del Poblenou. Tot és decrepit i abandonat. Hi ha un macabre violent, obsessiu, que esclata al rostre. [...] Quan he sortit al carrer, he respirat profundament. Més enllà hi havia el mar i les solitàries avingudes de la Vila Olímpica. Alguna cosa, com una ratxa d'aire, s'ha crispat invisible darrere meu”.

En això mateix pensava el detectiu Pepe Carvalho quan passejava pels carrers de la part més industrial de ‘Pueblo Nuevo’. “Me gustan las ruinas contemporáneas [...] y últimamente paseo mucho por la ciudad amenazada por la modernidad”, confessa el detectiu de Manuel Vázquez Montalbán a la novel·la *El laberinto griego*. “Y de la Manchester catalana, de Icària, poco va a quedar. Es curioso que los patronos soñaran con Manchester y sus obreros con Icària. ¿Con qué sueñan hoy en día unos y otros?”, es pregunta el protagonista.

Poblenou, font d'inspiració

Què té aquesta “Manchester catalana” perquè sigui escenari d'inspiració de molts escriptors? L'autora Àfrica Ragel ha escollit el Poblenou perquè és el barri que l'ha vist créixer, tot i que també assegura que en aquests últims anys ha estat ella qui l'ha vist transformar-se. Aquest fet l'ha portada a voler retenir a les seves pàgines la memòria dels llocs, els edificis i les fàbriques abans que la modernitat se'ls emportés. “Tot allò que

Obres:

Pàgines d'un adolescent (1929), Xavier Benguerel
El laberinto griego (1991), Manuel Vázquez Montalbán
Inscripcions, làpides, esteles (1993), Joan Peruchó
Hombres desnudos (2015), Alicia Giménez Bartlett
Quan em vinguin a buscar (2015), Àfrica Ragel

de vegades quan començo una història existeix, potser quan l'acabo d'escriure ja ha desaparegut”, explica Ragel.

El seu últim llibre, titulat *Quan em vinguin a buscar*, pren com a punt de partida l'assassinat de dues nenes en mans del jove Isidre Montpart, un fet que va passar al barri a finals del segle XIX.

—Què et passa, Olga?

—T'acompanyo una estona —em respon posant-se dempeus i arreglant-se

la faldilla negra.

Caminem en silenci fins al final de les casetes, allà s'atura, com si la resta dels carrers del Poblenou no existís sin més que per anar a la fàbrica i al mercat quan els diners ho permeten.

—Feia temps que no veia el Ramonet tan feliç, a vegades oblidó que encara és una criatura —diu l'Olga, entristida.

—No és fàcil ser-ho en aquest barri, ho sé.

La pròpia història del Poblenou i la seva gent són l'essència de la seva creació, les matèries primeres que tants escriptors han anat modelant paraula rere paraula fins a traslladar-nos a un escenari literari. Un escenari literari que ens portarà lluny i a prop a la vegada. Prou lluny per evadir-nos i encarnar noves vides, i al mateix temps tan a prop que podrem reconèixer els nostres carrers i la nostra història, tan quotidians com el mateix barri del Poblenou.

Clàudia Sacrest i Marina Riera

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brolla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

Agbar Fundació

¡Hola, vecinas y vecinos!
¿Qué os contamos de nuevo que nos ha pasado las últimas semanas en connectHORT?

Pues lo más chulo es que hace unos días tuvimos unas invitadas muy especiales: nuestras vecinas del centro penitenciario Wad Ras. Durante un día pasearon por diversos lugares del barrio para poder, aunque sólo fuera por unas horas, ver el cielo azul y mirar el horizonte. Pasearon por el huerto, nos hicieron muchas preguntas, charlamos y estuvimos encantados de conocerlas.

Nos emocionamos cuando nos contaron como oían nuestras fiestas, como sentían el olor de la leña del temazcal desde sus celdas. Queridas vecinas, ojalá podamos vernos más a menudo.

También hemos repartido plantitas de fresas para que se las lleven nuestros visitantes y puedan cultivarlas en casa.

Y visitamos la 164 Fira de la Candelera, en Molins de Rei, para avituallarnos con nuevas semillas ecológicas, flores y un cerezo.

Tenemos muchas especies nuevas gracias a las donaciones de un vecino, que nos ha traído un montón de cactus y árboles. Así que ahora tenemos dos nísperos, mandarino, madroño, granado, acacia y cerezo.

¡Esta primavera el huerto va a estar espectacular! Pásate por connectHORT.

Y cada domingo seguimos celebrando la ceremonia de los indios sioux, la llamada cabaña de los abuelos. Una sauna donde purificar cuerpo y espíritu. Toda la info en Facebook Urban Temazcal.

Carrer Àlaba, 24, 08005, Barcelona
<http://connecthort.wordpress.com>
Facebook: ConnectHORT
connecthort@gmail.com

El temps poblenoví

Foto: Jordi Ferrer

Les sirenes de les fàbriques ja fa anys que van deixar de marcar les hores poblenovines. Des del 1993, el temps el marca el rellotge bifilar de la platja del Bogatell, amb la intersecció entre les ombres que dibuixen les seves dues làmines d'acer. Té un funcionament curiós, com les moltes maneres que tenim els poblenovins per saber l'hora. I és que a nosaltres no ens calen rellotges.

Camineu per la Rambla i sabreu que són les primeres hores del dia pel silenci i pels raigs esbiaixats del sol enlluernant-vos.

El soroll de les persianes metàl·liques i els nens carregats amb motxilles anant cap a l'escola, us faran saber que s'acosten les nou.

Torna a haver-hi brogit a les onze, quan grups d'adolescents surten desesperats dels instituts a la cerca de l'aliment necessari per aguantar unes quantes hores més d'aprenentatge.

Cap a les dotze se senten les primeres olors dels sofregits i brous del dinar. Sabreu que el migdia és ben entrat perquè, de sobte, els poblenovins desapareixen.

No us adonareu que el passeig ja serà un altre cop ple

de gent i olorareu les cinc de la tarda. Sí, perquè les cinc de la tarda fan olor de coca d'anís. L'hora de berenar!

De sis a set, us semblarà que el temps es relaxa, cau la llum i la gent s'atura a xerrar mentre els nens seuen del revés als bancs, amb el cap avall i els peus amunt.

A les vuit del vespre tornen les presses per anar a fer el sopar i tornen a sentir-se sorolls de persianes metàl·liques i el dia es va adormint.

Cal que tingueu en compte que aquestes referències només són vàlides per a l'hivern. A l'estiu les motxilles es canvien per tovalloles de platja, els raigs solars són perpendiculars, l'olor de coca d'anís queda emmascarada per l'olor de paella congelada, i el soroll i les rialles s'allarguen fins a la matinada. Això sí, els nens sempre seuen del revés als bancs de la Rambla, amb el cap avall i els peus amunt.

Sigui com sigui, aprofiteu tots els moments del temps poblenoví, que és el millor temps del món!

Àfrica Ragel africanaragel@hotmail.com

Recollida a domicili d'electrodomèstics i tota mena de ferralla

SERVEI GRATUÏT

Impulsat per: **Lab COOP**

Amb la col·laboració de: **Ajuntament de Barcelona**

Alencop COOPERATIVA

936 119 201

www.alencop.coop

Carrer Pere IV, espai d'oportunitats

COOPERAR PER

FER CIUTAT

15, 16 i 17 d'abril

Veïna, veí,
Participa!

CAN RICART

C/ Marçà davant Parc del Centre de Poblenou

DIVENDRES 15

18:30 h. Presentació de la Taula Eix Pere IV
Taula Rodona, Cultura i Creació a Pere IV
21 h. Documental "Abandonado?"

DISSABTE 16

11 h. Com volem que sigui el carrer Pere IV?
Resultats de l'enquesta ciutadana
Tallers participatius amb el veïnat
Activitats infantils durant tot el dia

14 h. Dinar Popular

16'30 h. Cooperativisme i Economia social i solidària a la ciutat

17'30 h. Experiències internacionals
Experiències de ciutat
Experiències a l'Eix Pere IV, realitats i projectes

19 h. Reflexió col·lectiva:
EL PAPER DE LES ADMINISTRACIONS

DIUMENGE 17

11'30 h. Tallers infantils amb L'Estoc

A la cruïlla dels carrers Pere IV amb Almogàvers
Ruta històrica per Pere IV

Amb bus especial per l'ocasió
A càrrec del Muhba i l'Arxiu Històric de PN

Durant tots els dies: Informació sobre finançament alternatiu,
exposició dels plafons històrics del carrer Pere IV, mapes i maqueta de Pere IV...

ORGANITZAT PER:

...eIX
PERE IV
www.eixpereiv.org

www.eixpereiv.org | twitter.com/eixpereiv | www.facebook.com/carrerperereiv | www.instagram.com/carrerperereiv

Col·laboren:

AH
Arxiu Històric
del Poblenou

COOPDC

biciclot
mobilitat urbana

MUHBA

L'estoc
Taller d'història local

HANGAR.
ORG

xes

EMUVE

I

**Ajuntament de
Barcelona**

Comissionat
d'Economia Cooperativa
Social i Solidària
i Consum

**Barcelona
Activa**